

CORONAVIRUS

INAMICUL NEVĂZUT

POVEȘTI
DIN WUHAN
2020

Traducere din limba engleză de GABRIEL STOIAN

Prefață la ediția în limba română de CONF. DR. MOLNAR B. GEZA

CORINT

 外文出版社
FOREIGN LANGUAGES PRESS

I

Eroi de zi cu zi în Wuhan

1. Wuhan în obiectivul aparatelor foto
2. Istorisiri personale ale locuitorilor izolați în propriul oraș
3. Eroi ai orașului
4. Poveștile celor vindecați

Nu există eroi înnăscuți, ci doar oameni obișnuiți care îndrăznesc să înfrunte moartea.

În ianuarie 2020, Sărbătoarea Primăverii din Wuhan a fost întreruptă de virus, iar viața oamenilor s-a schimbat iremediabil.

În zorii dimineții de 23 ianuarie 2020, autoritățile din Wuhan au anunțat că în zece ore orașul urma să intre în carantină. În acest răstimp, nu au existat scene cu oameni care încercau să fugă, ca în filme, și până și traficul mașinilor care părăseau orașul nu a fost aglomerat din cale afară.

Plecarea din oraș însemna un tratament mai bun, supraviețuirea fiind un instinct elementar al oamenilor. Cu toate acestea, 10 milioane de oameni din Wuhan au preferat să asculte apelul guvernului și au rămas acolo. Erau conștienți că în acele momente era o lipsă gravă de resurse medicale în oraș și că rămânerea acolo însemna un risc sporit de infectare și moarte, o criză a produselor de necesitate și un viitor nesigur.

Începând cu data de 3 februarie, ora 12.00 p.m., rata de mortalitate în cazul cazurilor confirmate a fost de 2,1% în întreaga țară, de 3,1% în provincia Hubei și de 4,9% în orașul Wuhan. În afara provinciei Hubei, rata mortalității a fost de 0,16%. Cu alte cuvinte, rata mortalității în Wuhan a fost de 30 de ori mai mare decât aceea din afara provinciei Hubei.

Oamenii care au ales să rămână în Wuhan au blocat virusul în propriul oraș și au ridicat un zid de apărare cu propriile vieți. Mulți s-au izolat de bunăvoie în căminele lor, rămânând optimiști și înțelegători. Și mulți alții au rămas fideli meseriei lor, printre ei numărându-se medici, asistente, ofițeri de poliție, lucrători la firmele de apă, electricitate, gaze și de furnizare a carburanților, furnizori de legume, lucrători de la salubritate, curieri, lucrători comunitari și funcționari. Aceștia au fost oamenii obișnuiți care au făcut ca orașul să funcționeze în mod normal.

Wuhan este căminul oamenilor din acest oraș. Atâta vreme cât există o rază de speranță, ei își vor apăra căminele cu orice preț.

Este un oraș de eroi. Bunătatea, curajul și căldura dovedite aici de fiecare erou de rând strălucesc precum stelele minuscule care luminează noaptea, dându-le oamenilor încrederea necesară pentru a aștepta răsăritul soarelui.

Wuhan nu este satul Eyam¹ din Anglia, însă oamenii din Wuhan sunt la fel de buni și de curajoși ca acei săteni care s-au sacrificat pentru a preveni ciuma bubonică din 1665 și 1666. Avem curajul de a rămâne fermi pe poziție și de a înfrunta furtuna, iar orașul va redeveni la fel de prosper și va înflori odată cu arborii.

---

¹ Acest sat este cunoscut din pricina ciumei care s-a răspândit aici în secolul al XVII-lea și care a decimat un sfert din populație. Într-un faimos act de sacrificiu, locuitorii s-au autoizolat pentru a evita răspândirea bolii (n. tr.).

1. Wuhan în obiectivul aparatelor foto

Fotografiile prezentate în continuare au fost realizate de Lao Bai, un fotograf din Wuhan, și Cai Xiaochuan, jurnalist foto de la revista *Life Week*. Lao Bai a ținut să surprindă în mod veridic acest moment special, ca un fel de documentar. Iar Cai Xiaochuan a declarat că, înainte de a ajunge la Wuhan, nu a avut idee ce rol putea juca în calitate de fotograf; pentru el a însemnat mult să surprindă aceste imagini, căci, dacă n-ar fi făcut-o, ar fi dat dovadă de nepăsare.

Fotografiile pot immortaliza istoria și pot încălzi inimile oamenilor precum vorbele.

O stradă pustie din Wuhan, 27 ianuarie 2020. Lao Bai a însoțit fotografia cu mesajul: „Fii puternic, Wuhan!”

Un lucrător de la salubritate în costum de protecție, 2 februarie 2020.
(Foto: Lao Bai)

Un bătrân cântând la un instrument muzical sub podul rutier Hubu, necirculat acum. (Foto: Cai Xiaochuan)

Întrucât circulația automobilelor personale este interzisă, oamenii se folosesc de biciclete. (Foto: Cai Xiaochuan)

Spitalul nr. 7 din Wuhan plin de pacienți. (Foto: Cai Xiaochuan)

Un bătrân urmărește cum soția lui bolnavă primește tratament. (Foto: Cai Xiaochuan)

O clădire rezidențială aflată foarte aproape de Spitalul nr. 7. În stânga, o femeie tricotează la soare, iar în dreapta, un vârstnic și soția lui întind rufe la uscat. Această scenă le redă oamenilor speranța că vor reveni la o viață normală. (Foto: Cai Xiaochuan)

2. Istorisiri personale ale locuitorilor izolați în propriul oraș

La momentul apariției epidemiei, toată lumea era supusă riscului. Izbucnirea ei nu numai că i-a făcut pe cei infectați să treacă prin suferințe îngrozitoare, ci le-a și întrerupt brusc celor neinfecțați viața de zi cu zi, întreaga societate fiind cuprinsă de o stare de urgență.

Panicii și îngrijorării de început le-au luat locul rațiunea și calmul – epidemia se va sfârși cu siguranță, iar noi vom supraviețui. Am consemnat totul pentru ca lumea să știe cum am învins-o.

◆ În epicentrul epidemiei de coronavirus

(de XuYanqing)

23 ianuarie 2020

În jurul orei două dimineața, mă pregăteam să închid computerul și să mă duc la culcare, când am văzut ultimele știri pe telefon și, imediat, am devenit cât se putea de alert.

Transportul public, cu autobuze, metrou, feribot și servicii de lungă distanță pentru pasageri se suspendă începând cu 23 ianuarie 2020, ora 10.00 a.m. Locuitorii nu trebuie să părăsească Wuhanul decât din rațiuni urgente, iar plecările avioanelor și trenurilor se suspendă. Aceste servicii rămân blocate până la noi ordine.

Derutat și îngrijorat, am citit de trei ori acel mesaj scurt, după care mi-am trezit soția și i-am comunicat vestea; și ea a rămas fără cuvinte.

Știam că numai o hotărâre la nivel înalt putea institui izolarea Wuhanului, o metropolă cu peste 10 milioane de locuitori. În 1998, când inundații catastrofale au lovit China, guvernul central a hotărât dirijarea șuvoaielor spre alte zone pentru a proteja Wuhanul. Acesta a fost primul moment în care noi, localnicii din Wuhan, am simțit pentru prima oară situația de urgență. Socotiserăm că zeci de cazuri nu însemnau nimic pentru un oraș cu peste 10 milioane de locuitori; pe de altă parte, știrile difuzate local transmiteau că epidemia „era evitabilă și controlabilă și nu se transmitea de la o persoană la alta”. Lucrul ăsta nu ne-a atras atenția pe deplin și nici nu ne-a declanșat panică, deși Piața de Fructe de Mare Huanan, despre care se credea că este la originea epidemiei, se află la doar șase kilometri, adică la șase minute de mers cu mașina de casa mea. Totul a continuat ca și cum

situația ar fi fost normală – mergeam, ca și în anii anteriori, la cumpărături în supermarketuri și malluri și ne duceam copiii în Parcul Zhongshan pentru a ne relaxa. Abia după ce am citit știrea despre izolarea orașului ne-am dat seama că declanșarea virusului era foarte gravă pentru Wuhan și chiar pentru întreaga țară, iar hotărârea de a se bloca neîntârziat orașul fusese luată de experți, pentru a limita răspândirea virusului în toată țara.

Am avut parte de o noapte de nesomn. În timp ce căutam știri pe internet, am încercat să ghicesc ce se putea întâmpla în continuare și ce ar fi trebuit să facem în dimineața următoare. Pe WeChat Moments existau postări devenite virale potrivit cărora „toată lumea din țară crede că Wuhan s-a îmbolnăvit de pneumonie, dar locuitorii din Wuhan cred că este vorba de orașul Hankou...”. Harta privind zonele de risc de pe internet arăta că locuința noastră se afla în zona cea mai periculoasă: centrul orașului Hankou. Asta m-a făcut să mă îngrijorez pentru familia mea.

M-am sculat la șase dimineața și m-am uitat în frigider ca să văd ce ne lipsea. La urma urmei, închiderea orașului era o chestiune gravă și probabil că restricțiile nu aveau să fie ridicate curând. Era bine să cumpăr alimente și alte lucruri strict necesare. Am făcut o listă de cumpărături pe telefon și am plecat purtând mască.

Mai erau câteva ore până la sistarea transportului public, însă traficul era deja mai rarefiat decât de obicei. Oamenii comentau pe străzi știrea privind închiderea orașului, unii cu calm, alții cu îngrijorare în glas. Când am trecut prin dreptul unei stații de autobuz, am văzut o mulțime de oameni cărând bagaje și purtând măști, privind îngrijorați în direcția din care trebuia să sosească autobuzul, iar unii vorbeau agitați la telefon. Se grăbeau să se întoarcă în orașul natal. I-am înțeles – cine nu ar vrea să meargă acasă pentru a petrece Sărbătoarea Primăverii cu familia după un an de muncă intensă? Dar am bănuț că probabil nu avea să le fie ușor să iasă din Wuhan în acele momente critice.

Măștile și dezinfectantele erau în capul listei de cumpărături. În magazine există raioane speciale pentru asemenea articole: măștile respiratorii N95 costă 29 de yuani bucata, iar gelurile dezinfectante pentru mâini, pe bază de alcool, 46 de yuani sticla. Bătrânii nu prea le cumpără, fie pentru că sunt prea scumpe, fie pentru că sunt „ultimul răcnet”, preferând, în schimb, dezinfectantul lichid 84 și măștile de unică folosință. Oamenii s-au grăbit să cumpere, așa că, în câteva minute, stocurile s-au împușinat. Am cumpărat și eu imediat câteva asemenea măști, dezinfectant și decoct antiviral de *radix isatidis*, ceea ce m-a costat peste 200 de yuani.

Am mers apoi la o piață agroalimentară, unde mai erau deschise doar câteva tarabe. Vânzătorii mi-au spus că piața urma să fie închisă la amiază pentru dezinfectare și că nu

avea să se redeschidă decât peste opt zile. Am cumpărat cartofi, morcovi, varză și usturoi – alimente ușor de păstrat – și carne de porc și carne tocată. Prețurile se scumpiseră, dar erau încă acceptabile.

În Wuhan, piețele agroalimentare sunt de obicei închise în primele zile ale Sărbătorii Primăverii. Ca atare, oamenii își fac în prealabil provizii suficiente pentru mesele de familie și pentru ospătarea rudelor și prietenilor. Tot în avans, mulți pregătesc cârnați de casă, conserve din carne și pește uscat. În comparație cu alți ani însă, din cauza prețului mult crescut al cărnii de porc, aveam rezerve reduse acasă.

Având acasă toate aceste alimente și materiale de igienizare, plus tăiței, fructe și gustări, puteam rezista o săptămână sau chiar zece zile dacă le raționalizam cu grijă.

Mai târziu, am primit un telefon de la un restaurant, prin care eram anunțat că trebuia să anulez rezervarea pentru cina din ajunul Anului Nou Chinezesc, optând fie pentru returnarea banilor, fie pentru reprogramarea ei. Mi-am sunat rudele cu care plănuiam să luăm cina ca să le anunț vestea și toate au fost de acord și au înțeles hotărârea, deoarece viața și sănătatea primează.

La amiază, la două ore după închiderea orașului, pe șoseaua de centură circulau doar automobile personale, iar volumul traficului era redus la jumătate față de cel obișnuit. Cerul era și mai posomorât și la începutul după-amiezii a început o ploaie rece și dezolantă.

24 ianuarie 2020

La mai bine de zece ore de la închiderea orașului ploaia continua. Emisiunile de știri anunțau alte cazuri confirmate, zonele afectate și numărul de decese. Pe WeChat Moments și WeChat circulau tot felul de mesaje, unele adevărate, altele false.

Doar programele TV festive aminteau că era ajunul Anului Nou Chinezesc. Noi am simțit că ar trebui să sărbătorim evenimentul, de aceea m-am dus și am mai cumpărat alimente și fructe. Clădirea în care locuiam mirosea a dezinfectant pentru că îngrijitoarea igienizase holurile și scara. Pe ușa liftului era lipit un afiș cu recomandări medicale pentru cei care aveau febră, iar contul oficial WeChat al comunității noastre a început să furnizeze informații de prevenire a infectării cu virus, instituindu-se între timp o rețea uriașă și strictă de prevenire și control.

La benzinăria de pe bulevardul Jiefang se făcuse coadă de mașini, fiecare posesor putând cumpăra cel mult 10 litri. La știri se anunțase că Tunelul de pe fluviul Yangtze urma să se închidă curând circulației, iar celor care urmau să traverseze Podul peste fluviul

La 24 ianuarie 2020, a doua zi de izolare a orașului, supermarketul Zhongbai din Wuhan dispunea încă de cantități mari de legume proaspete, la prețuri rezonabile.

(Foto: Qiu Yan)

Yangtze avea să li se verifice temperatura. Rețeaua de transport în comun se restrângea. Rudele mele au fost de acord să își amâne vizita și să rămână acasă pentru a fi în siguranță.

Prieteni din afara Wuhanului m-au întrebat pe WeChat cum stăteau lucrurile în oraș. „Au crescut amețitor prețurile?” și „Aveți suficiente alimente?” au fost cele mai frecvente întrebări. Mulți mi-au transmis salutări. Un amic din Beijing mi-a spus: „Bună, prietene, noi am trecut prin SARS și știu că vă este greu. Te rog să ai grijă de tine. Îți pot trimite măști, dacă ai nevoie...” Toate aceste mesaje erau foarte încurajatoare.

Mama m-a sunat să îmi spună că bunica mea, în vârstă de 93 de ani, tocmai o întrebase de ce eu și familia nu o vizitaserăm, cina nemaifiind gustoasă dacă se răcește. I-a cerut mamei să ne telefoneze și să ne spună să ne grăbim.

Bunica mea este bolnavă de Alzheimer și câteodată este lucidă, alteori, confuză. Locuiește cu mama și starea ei de sănătate s-a înrăutățit în ultimii 15 ani, după moartea bunicului meu. Acesta avea să fie cel mai nefericit ajun al Anului Nou Chinezesc din viața ei.

Bunicul soției mele, profesor pensionat, are peste 80 de ani. Cea mai fierbinte dorință a lui este să fie vizitat des de membrii familiei. Însă, îngrijorați că ieșitul afară ar putea produce infectarea cu virus, membrii familiei soției au hotărât să nu îl viziteze, căci cele mai multe cazuri de deces din cauza virusului s-au înregistrat în rândul persoanelor în vârstă.

Fiul meu Mumu avea doi ani și jumătate la data Sărbătorii Primăverii – aceasta era prima sărbătorire de când începuse să vorbească. Plănuiserăm să vizităm rude și prieteni și să ieșim la plimbare, dar a trebuit să anulăm totul.

Mi-am petrecut întreaga după-amiază pregătind cina pentru familie cu ceea ce aveam în casă. Văzând flori frumoase într-o vază și prăjituri, gustări și dulciuri multicolore pe platouri, Mumu s-a bucurat: „Îmi place Sărbătoarea Primăverii pentru că pot mânca multe dulciuri.” Indiferent de situație, ritualurile de sărbătoare trebuie să continue. Urmărind la televizor spectacolul de gală al Sărbătorii Primăverii, membrii familiei mele au stat la masă și au sărbătorit extraordinarul ajun al Anului Nou Chinezesc.

25 ianuarie 2020

A fost o zi umedă și vântoasă. Lampioanele roșii care atârnavă pe străzi ne aminteau că în această zi începea noul an. Însă pe stradă, în afara lucrătorilor de la salubritate care măturau frunzele căzute, erau puțini oameni. Toate magazinele erau închise, având pe uși afișe precum „Cerule să apere Wuhanul” și „Sănătatea este o binecuvântare”.

Prietenii și rudele se felicitau cu mesaje de tip text sau audio în cadrul grupurilor WeChat. Cea mai mare îngrijorare era provocată de numărul noilor infectați și de măsurile de siguranță pentru cadrele medicale care lucrau pe linia frontului. Cea mai mare speranță era ca membrii familiei noastre să nu se infecteze. Toată lumea ne sfătua să purtăm măști de protecție, să stăm în casă, să transmitem informații privind prevenirea și controlul împotriva virusului și să ne distrăm cu copiii în casă.

Mama m-a sunat să-mi spună că, în caz că duceam lipsă de mâncare, tata ne-o putea aduce cu bicicleta lui electrică și lăsa la ușă. Mi-a mai spus să am mare grijă de Mumu. În acele momente critice, un strănut și un nas care curgea, lucruri firești pentru un copil în vremuri obișnuite, puteau agita toată familia. Era prea mic pentru a purta mască, de aceea nu am avut de ales decât să stăm în casă și, noaptea, după ce se culca, să dezinfectăm încăperile cu lămpi cu ultraviolete și lămpi germicide cu ozon.

După-amiază am mers la supermarketul Zhongbai din vecinătate, unde erau lipite afișe cu următoarele mesaje:

„Spre binele public, cumpărătorilor care nu poartă măști de protecție nu li se permite accesul în magazin.”

„Înștiințare emisă de Biroul de Comerț:

Orele de funcționare. 10 a.m.–5 p.m.

Există suficientă marfă și prețurile nu au fost mărite.

Operațiunile de curățenie, dezinfectare și ventilație au fost efectuate...”

Aceste măsuri mi-au mai alungat din temeri. Zvonurile de pe internet privind creșterile de prețuri și lipsa de mărfuri nu trebuiau să mă îngrijoreze.

26 ianuarie 2020

Începând cu miezul nopții, s-a interzis circulația vehiculelor personale în trei părți ale metropolei Wuhan – Wuchang, Hankou și Hanyang – pentru a preveni infectarea transfrontalieră. Din 1949 încoace, când au fost contopite într-o singură metropolă, Wuhan, cred că este prima oară când cele trei orașe au fost separate. În același timp, s-au instituit măsuri de izolare și în alte orașe din provincia Hubei.

Numărul amețitor de cazuri confirmate și de decese în Wuhan și în întreaga țară ne-a făcut să fim și mai agitați. Mesaje de pe WeChat Moments, despre spitale supraaglomerate de pacienți, echipamente de protecție insuficiente, precum și filmulețe în care apăreau medici înlăcrimați ne-au adus în stare de șoc. Un fost coleg de școală, acum doctor în prima linie, mi-a spus că situația devenise gravă. Paturile, personalul medical și echipamentele de protecție erau departe de a fi suficiente, iar unii dintre colegii lui erau suspectați că ar fi contractat virusul... În tandem cu vremea, situația este deprimentă. Suntem bombardati deopotrivă de zvonuri și de informații oficiale.

Există știri cum că echipe medicale din întreaga țară și armata se grăbesc să ajungă la Wuhan, dar că cetățenii nu trebuie să intre în panică. Spitalele Huoshenshan și Leishenshan din suburbiile orașului Hanyang sunt construite în ritm alert pentru a trata mai mulți pacienți.

Deși situația din Wuhan este îngrijorătoare, oamenii puternici din oraș înțeleg că toate dificultățile vor fi temporare. Ei cred în țara și guvernul lor. La fel ca inundațiile din 1998 și virusul SARS din 2003, această criză va fi depășită. Soarele va răsări din nou.

Văzându-l pe Mumu privind pe fereastră, l-am întrebat:

– Vrei să te joci afară?

– Da, mi-a răspuns el.

– Ne putem juca afară acum? l-am întrebat.

– Nu. Acolo e un virus.

După aceea și-a ridicat pușca de jucărie și a zis:

– Dar o să lupt și o să-lucid, tată.

La căderea nopții, ploaia s-a oprit. Dincolo de ferestre sclipeau lumini. Purtând mască, am coborât la parter ca să arunc gunoiul. Aerul era foarte proaspăt, iar străzile foarte curate după atâta ploaie. N-am rezistat ispitei de a face o plimbare lungă pe străzi, care acum îmi erau deopotrivă familiare și noi. Semafoarele încă funcționau pe străzile pustii; orașul sclipea de lumini, dar era tăcut.

26 ianuarie 2020, a patra zi de izolare: strada Hanjie, cândva aglomerată, acum pustie.
(Foto: Qiu Yan)

◆ M-am îndrăgostit pentru prima oară de acest oraș (de Jiang Min, consilier psihologic gradul doi)

Era o zi însoțită – a doua după închiderea orașului Wuhan. Stăteam pe balcon și lucram la calculator, iar cei doi copii ai mei se jucau lângă mine. Dincolo de fereastră, cearșaful pe care îl spălaserăm flutura în adierea vântului.

30 ianuarie 2020, a opta zi după închiderea orașului: izolat în casă, un locuitor din Donghucheng privește pe fereastră. (Foto: Qiu Yan)

De la izbucnirea epidemiei de coronavirus și până astăzi, am trăit sentimente amestecate. La început degajate, dar acum serioase, un itinerar lung. Experiența personală și cea a familiei mele ar putea oglindi viața multor familii din Wuhan.

În ziua izolării: plecare și revenire

Astăzi este 23 ianuarie 2020, cu o zi înainte de ajunul Anului Nou Chinezesc. Familia noastră a plecat din Wuhan, dar numai vreme de două ore.

La 21 ianuarie, eu și Chubby, soțul meu, ne-am pregătit bagajele, pentru că hotărâserăm să ne întoarcem în orașul nostru natal. Citind veștile pe telefon, el mi-a spus că situația era mai gravă decât se spunea. Chubby a fost mereu șeful familiei noastre, iar acele momente nu reprezentau o excepție, așa că l-am lăsat să decidă când să plecăm, numai că a șovăit. Cu câteva zile înainte, se întâlnise cu coleg, care a fost pus ulterior sub carantină la domiciliu, deoarece soția lui era infectată. Ulterior, s-a dovedit că el nu se infectase. Cu toate acestea, Chubby era îngrijorat, de aceea s-a izolat la domiciliu.

La 23 ianuarie, ora două dimineața, s-a anunțat că Wuhanul avea să fie închis. Ne-am trezit devreme ca să facem curat, lucru pe care îl fac întotdeauna înainte să plec de acasă. Asta m-a făcut să mă simt mai bine, chiar dacă de data asta n-aveam să plecăm cu adevărat. Simțindu-mă ca o dezertoare, am lucrat și am așteptat.

Privind pe geamul mașinii la orașul ce îmi era familiar, m-am trezit întrebându-mă: Chiar plecăm? Chubby conducea și mi-a spus: „Să nu deschizi geamul sub nicio formă.” Am rămas nedumerită: „E chiar atât de grav? Nu avem voie nici măcar să deschidem geamurile mașinii? Nu am dreptul să respir aer curat?” Gândul ăsta m-a întristat.

Traficul de pe Podul Erqi de peste fluviul Yangtze era normal. Ca să mă simt mai puțin vinovată, l-am întrebat pe Chubby: „Și oamenii ăștia pleacă?” „Sigur”, mi-a răspuns el. Curând am ajuns la punctul de plată a taxei de trecere, păzit de polițiști, care le cereau tuturor șoferilor să întoarcă. În acel moment, m-am simțit dezamăgită, dar și liniștită. Nu mai era nevoie să îmi aduc reproșuri pentru plecare.

După ce ne-am întors acasă, ne-am culcat ca să recuperăm somnul de dimineață pierdut. Chubby a verificat proviziile pentru necesitățile zilnice și a coborât la cumpărături. Seara, a desfăcut valiza și a pus toate lucrurile la locul lor. Apoi s-a dus la bucătărie, terenul lui de luptă, murmurând că era păcat că nu puteam pregăti destul de multe feluri de mâncare pentru ajunul Anului Nou Chinezesc din cauza timpului scurt. „N-are importanță”, am gândit eu. „Atâta vreme cât avem armonie în familie.”

Am fost recunoscătoare pentru toate experiențele prin care am trecut în viață. Și de data asta a fost la fel. De la autoreproșuri, dezamăgire, până la pace în prima zi de izolare a orașului, cred că asta mă va ajuta să înțeleg mai bine viața.

Izolarea dă un nou înțeles vieții

După izolarea orașului, viața noastră socială s-a redus doar la membrii familiei. Am început să percep unele schimbări subtile pe care de obicei le ignoram.

Înainte îmi făceam deseori griji că Chubby venea târziu acasă. Acum iese afară doar pentru a merge la cumpărături și a duce gunoiul și întotdeauna vine direct acasă. Asta mă face să economisesc bani pe telefon și să nu-mi mai fac griji. Obişnuiam să evit să-i cer ajutor de teamă că se va supăra după o zi grea de muncă. Acum simt însă că pot face asta. În asemenea momente, o reconsiderare a anilor de căsnicie ar putea să vă ofere surprize neașteptate.

După izolarea orașului, am avut brusc suficient timp ca să fac tot soiul de lucruri care îmi plac: să urmăresc seriale americane și britanice, să citesc cărți, să revăd rapoarte de la job și așa mai departe. Programul meu, cândva strict, a devenit mai lejer: pentru studiu, pot alege oricare două-trei ore, fie că e de la zece dimineața sau două noaptea.

Pe de altă parte, am regândit activitățile de peste zi ale celor doi copii ai noștri. Indiferent cât de târziu s-ar trezi dimineața, primul lucru pe care îl face băiatul cel mare este să învețe. Tot el trebuie să spele farfuriile după masa de prânz și, în timpul liber, să se joace cu fratele lui mai mic.

Le-am spus că trebuie să o luăm mai ușor în această perioadă, să continuăm să învățăm și să ne comportăm ca și până acum. Deși situația este gravă, nu este sfârșitul lumii. Datoria oricărei persoane este să studieze și să trăiască bine.

În cea de-a doua zi a izolării, familia noastră și-a reluat obiceiul de a citi în comun, lucru pe care nu îl mai făcuserăm de doi ani. Chubby, care citește rareori, s-a dovedit cel mai sânguincios, luând notițe cu mare atenție. Băiatul cel mare a câștigat multe citind, iar eu, organizatoarea acțiunii, am rămas pe ultimul loc. Chiar au rămas cu impresia că îi păcălisem să citească.

Pe de altă parte, toți din familie am început să facem mișcare acasă. Banda de alergare, abandonată cu mult timp în urmă, a devenit favorita noastră, fiecare alergând cel puțin jumătate de oră pe zi. Am jucat „prinde-mă”, când în rolul lui Ultraman, când al dușmanului său, în funcție de ce rol ne alegea băiatul cel mic.

Am acordat mai multă atenție igienei, spălându-ne pe mâini de mai multe ori pe zi. Băiatului cel mic nu-i plăcea să se spele pe față, dar acum o făcea și, ori de câte ori vedea că vreunul dintre noi tușea, îi avertiza pe ceilalți să stea departe. Așadar, până și un copil de trei ani a înțeles câte ceva despre epidemie.

„Boala violetă”

Fiul meu cel mic obișnuia să numească tusea drept boala violetă. Acum, ne aflăm în casă de aproape zece zile. La un moment dat, după ce și-a strâns jucăriile, a întrebat:

– Acum ne putem juca afară?

– Vrei să mergem în aer liber?

– Da.

– Nu putem ieși.

– De ce? m-a întrebat el cu un aer serios

– Pentru că acolo sunt mulți oameni bolnavi. E foarte periculos. Ne-am putea infecta dacă am ieși.

– E boala violetă?

– Da.

– Înseamnă că n-o vom lua dacă stăm în casă.

– Da, așa e.

– Putem trimite doctori să-i salveze pe acei oameni.

– Da, au venit mulți doctori.

Acest lucru mi-a adus aminte de data de 23 ianuarie, când voiam să plecăm din Wuhan. I-am cerut să își pună masca de protecție, dar el a refuzat și a rupt baretele. Nu am putut decât să îl țin strâns în brațe și să i-o apăs pe față, fără să mă sinchisesc de plânsul lui. Am bănuț că nu voia să poarte masca de protecție deoarece simțise temerile părinților lui.

Zilele trecute, același copil de trei ani își fluturase pumnul în aer și strigase de la fereastră, alături de sutele de locuitori ai orașului: „Continuă să lupți, Wuhan!”, în semn de încurajare. Vocea lui slabă mi se păruse foarte puternică în întunericul iernii. După primul strigăt, nu îmi putusem însă potoli lacrimile. Privindu-l, mi-am zis: „Băiețelul meu, ai idee prin ce trecem? Ca locuitoare a orașului Wuhan, mama e mândră de tine. Ai ajutat-o pe mami, dar și întreaga familie și chiar întregul Wuhan să dăm glas determinării de a continua lupta”.

Vom iubi și mai mult acest oraș

Am încercat să rămânem optimiști, calmi și liniștiți după închiderea orașului, însă au existat momente în care ne-am simțit neajutorați, triști și deprimați.

În ajunul Noului An Chinezesc, Chubby a gătit câteva feluri de mâncare. Văzându-i pe copii bucurându-se de masă, m-am simțit ușurată, dar m-a întristat gândul că nu

știam cât timp va trece până când îi voi putea duce din nou în aer liber.

Soțul m-a rugat în mod repetat să nu povestim pe WeChat Moments despre feburile pregătite de el, deoarece nu erau destul de bune.

În mod normal, această cină ar trebui să fie o reuniune de familie. Chubby a băut puțin vin și apoi am discutat cât am stat la masă, în timp ce fiul nostru mai mare se uita la televizor, iar cel mic dormea. Aveam impresia că ne întorseserăm pe vremea când eram proaspăt căsătoriți. Pe atunci beam deseori câte un pahar de vin la masa din dormitorul studentesc, mic, dar primitiv. Nu trecuseră decât zece ani și acum aveam doi copii. În toți acești ani, ne-am tot certat, ajungând să vorbim adesea de divorț.

Ca familie, am avut parte de sușuri și coborâșuri, dar acum nu mai contează. Vom rămâne împreună și în 2020.

În a treia zi de izolare a orașului, un film a devenit viral pe WeChat Moments: un localnic, în dialectul specific Wuhanului, îl întreba pe vecinul din blocul de vizavi: „Hei, mai e cineva acasă? Deschide fereastra și hai să ne certăm. Mă plictisesc de moarte.” Râzând și plângând, am urmărit filmul de multe ori. În acel moment, am realizat faptul că pentru prima dată mă îndrăgostisem de Wuhan, deși locuiam acolo de douăzeci de ani. Dacă

nu ești din Wuhan și nu ai trecut prin izolare, nu poți înțelege hotărârea, dârzenia, umorul și tristețea pe care o exprimau acel filmuleț.

Acel video m-a făcut să cred că acest oraș este plin de speranță și iubire. Una dintre prietenele mele mi-a spus: „Cred că, după trecerea epidemiei, fie că rămânem, fie că plecăm, vom iubi mai mult acest oraș.”

Localnici purtând mască în bătaia unei raze solare, 30 ianuarie 2020, a opta zi de izolare. (Foto: Qiu Yan)

3. Eroii ai orașului

Nu există supereroi adevărați, ci doar oameni obișnuiți care se remarcă prin curaj în caz de necesitate. Licărirea de lumină poate fi slabă, dar, când se unesc multe puncte luminoase, în cele din urmă ele pot alunga întunericul.

Gara din Wuhan, 28 ianuarie 2020. De obicei, este înțesată de oameni și trenuri. (Sursă foto: paizhe.com, *The Beijing News*)

Un oraș plin de viață sau o magistrală pentru nouă provincii, Wuhan se confruntă acum cu lucruri contradictorii: pe de o parte, există cozi lungi în fața spitalelor, unde medicii lucrează zi și noapte pentru a salva vieți, iar pe de altă parte, străzile sunt aproape goale, în vreme ce lămpile și lumânările nenumăratelor familii pâlpâie.

Cu toate astea, sunt și oameni care străbat străzile pustii. Sunt indivizi mărunți în acest oraș mare și suferind, prin ale căror eforturi Wuhan poate, de fapt, să continue să funcționeze, deși trece printr-o bruscă stare de lentoare.

◆ Protectori tenace

Bao Yanbao, care a venit din Suizhou, oraș din provincia Hubei, și a rămas cu soția în Wuhan pentru Sărbătoarea Primăverii, curăță străzile pustii din districtul Caidian, 28 ianuarie 2020. (Sursă foto: paizhe.com)

La ora 3.30 a.m., orașul încă doarme. Xiong Pengde coboară din pat la timp. După ce se spală, pleacă spre Strada Zhenxing cu echipamentul lui de curățat. Acesta este terenul lui familiar – parcurge strada înainte și înapoi de multe ori pe zi.

La ora 4.00, când își începe activitatea, este încă întuneric. „Mătur strada iar și iar. Când termin, ridic privirea și văd că au apărut zorii.”

Aceasta este doar o parte a îndatoririlor lui. La ora 7.00, începe să măture altă stradă și continuă așa până la ora șase seara. „Nu pot face bine decât munca asta. Garantez că fac o treabă bună.” Vorbind despre munca lui, acest bărbat în vârstă de 55 de ani, care a venit de la Xiaogan la Wuhan în urmă cu opt ani, trece peste sfîciunea lui și vorbește cu fermitate.

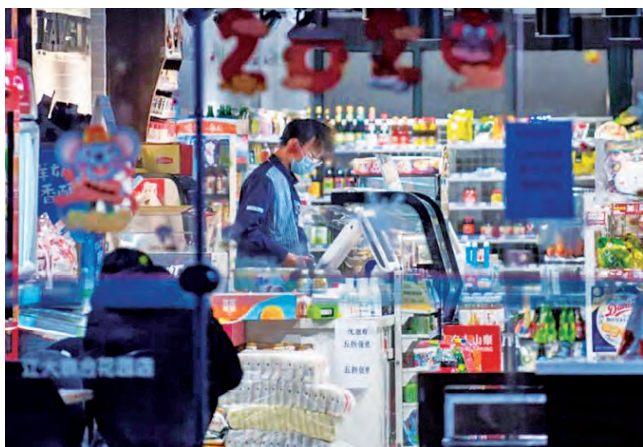
„Și soția mea este lucrătoare la salubritate”, spune Xiong în mandarina pe care nu o cunoaște foarte bine. „Acum, vrem să păstrăm străzile curate și să vă asigurăm un mediu sănătos. Îi spun deseori soției mele că igienizarea este atât de importantă, încât trebuie să o facem bine, pentru a eradica flagelul cât mai curând posibil.”

31 ianuarie 2020: În apropierea șantierului Spitalului Huoshenshan, polițiștii lucrează în schimburi de câte 24 de ore pentru a dirija fluxul vehiculelor de construcție și pentru a elibera străzile. O femeie ajutor de poliție își ia prânzul la locul de muncă. (Sursă foto: paizhe.com)

31 ianuarie 2020: Domnul și doamna Wei, pe strada Baofeng din districtul Qiaokou. Au plănuț să părăsească orașul, dar apoi au hotărât să rămână acolo unde s-au zbătut zece ani, vânzând legume proaspete încă din prima zi a anului lunar pentru a-i ajuta pe locuitorii din zonă. (Sursă foto: paizhe.com)

La un magazin general din districtul Caidian, Zhang, un tânăr din Jingzhou, lucrează și noaptea, în data de 1 februarie 2020, deoarece magazinul se află în apropierea șantierului de construcție. (Sursă foto: paizhe.com)

La ora 4.47 dimineața din 25 ianuarie, la fel ca milioane de oameni din Wuhan, Qiu Beiwen se chinuia să adoarmă. În cele din urmă, a luat o hotărâre grea – a postat un mesaj pe WeChat Moments prin care anunța că restaurantul ei avea să le asigure masa cadrelor medicale din Wuhan.

De fapt, încă din data de 23 ianuarie, ziua intrării în carantină a orașului, vreme de câteva zile a trimis mâncare la spitalele din apropiere.

Qiu Beiwen și soțul ei dețin restaurantul „Depozitul nr. 8” din apropierea aeroportului Tianhe din districtul Huangpi, Wuhan. Acest mic restaurant, specializat inițial în preparate pe bază de fructe de mare, a început să vândă după izolare feluri de mâncare în stil stir-fry și comandă la pachet. Chiar dacă nu este aproape de spitalele care asigură tratament pentru pacienții infectați cu COVID-19, Qiu Beiwen a hotărât să își extindă livrarea pe întregul teritoriu al orașului Wuhan.

„Primum bani, dar nu obținem profit”, spune ea. „Prețul fiecărui prânz este de 15 yuani și include două feluri cu carne și unul cu legume. Deși nu facem profit în această perioadă, trebuie să câștigăm suficient pentru a supraviețui, ca să putem ajuta mai mulți oameni.”

Qiu Beiwen se confruntă și cu probleme personale – la vârsta de 28 de ani, trebuie să aibă grijă de un copil și de părinți. Pentru a implica întreaga familie, trebuie să își asume mai multe responsabilități decât tinerii de vârsta ei.

„Țin să fac ceva datorită copilului meu”, spune ea. „Dacă nu putem asigura hrana pentru personalul medical din prima linie, oameni care au venit la Wuhan ca să ne ajute, situația se va agrava.”

Qiu Beiwen și soțul ei se ocupă de catering de câțiva ani, asigurând servicii de livrare la domiciliu cu o furgonetă. Înainte de 26 ianuarie, când încă nu se introduseseră restricții de circulație pentru vehiculele personale, Qiu, fratele și sora ei au livrat cu mașina hrană pentru personalul medical. În acea perioadă a simțit mai profund forța vieții.

Potrivit declarațiilor ei, cele mai multe cadre medicale o roagă să lase mâncarea la poarta spitalului și să o ia singuri pentru a evita contactul cu ea. Ceea ce a impresionat-o în mod deosebit a fost o asistentă în vârstă de 23 de ani care, imediat ce a văzut-o, a salutat-o de departe, alungându-i astfel îngrijorarea.

◆ Mărturisirea unui curier: „Am dus flori mamei unei fete.”

Sunt curier în Wuhan. Am plecat în orașul natal cu puțin înainte de Sărbătoarea Primăverii și m-am întors în Wuhan ca să îmi reiau slujba. În dimineața de 23 ianuarie, când m-am trezit, am auzit știrea că orașul va fi izolat. Gândindu-mă la bătrânii din familia mea de acasă, am hotărât să rămân în oraș, ca să evit orice posibilitate de a fi purtător de virus.

Părinții, fratele, sora mea și chiar rude mai îndepărtate pe care nu le-am văzut de multă vreme mi-au telefonat. Fiica mea mă sună dimineața și seara ca să afle cum mă simt.

Sincer să fiu, la început mi-a fost teamă. După slujbă, când mă întindeam în pat, nu puteam adormi până la cinci sau șase dimineața. Mai apoi, mi-am dat seama că medicii luptă în prima linie, iar curierii ca mine pot fi considerați luptători în linia a doua. Fără serviciile de curierat pe care le fac, lucrurile ar fi mai dificile.

Străzile din Wuhan sunt aproape pustii. Când merg cu bicicleta, mă gândesc deseori la oamenii și la lucrurile pe care le-am văzut în ultimele zile și lucrul ăsta mă ajută să rămân optimist.

Într-o zi, am dus o comandă de fructe și legume de la magazinul de legume Hema unui cuplu în vârstă. La magazin mi s-a spus că era vorba de o comandă specială făcută de o doamnă aflată la Shanghai, care nu se putea întoarce la Wuhan, or, părinții ei rămăseseră singuri acasă.

Întrucât nu puteau să se deplaseze la cumpărături, bătrânii trăiseră zile întregi cu ce le mai rămăsese în casă. Fiica lor era atât de îngrijorată de soarta lor, încât, plângând, m-a rugat să ajung la ei cât de repede pot.

Am urcat până la etajul lor și am bătut la ușă. Așa cum mă așteptam, mi-a deschis un bătrân cu părul alb și cocoșat. Purtând mască, mi-a mulțumit de multe ori și a insistat să îmi dea două măști de protecție. Ulterior, am auzit că fiica lor a telefonat pentru a-și exprima recunoștința. Gândindu-mă la părinții mei, îi înțeleg sentimentele.

Ceea ce fac pare simplu și banal. Cu toate astea, în această perioadă deosebită am avut o serie de experiențe pline de înțeles. Multe comenzi sunt însoțite de bilete de genul: „Te rog să-i rogi pe părinții mei să poarte măști de protecție când ies din casă, să se spele pe mâini și să-și schimbe îmbrăcămintea imediat ce ajung acasă. Multe mulțumiri.”

Înțeleg îngrijorările celor care scriu astfel de bilete și le transmit părinților aceste mesaje. Apoi sunt bilete fără nicio cerință anume, de pildă: „Acestea sunt pentru mama și tata. Mulțumiri pentru efort!”

„Mulțumiri! Mama și tata stau singuri acasă, iar eu nu mă pot întoarce.” „Mulțumiri, nu pot veni să îi vizitez pe mama și tata cât orașul este în izolare.”

La început, nu am înțeles rostul unor asemenea bilete și ce voiau oamenii de la mine.

Mai târziu, mi-am dat seama că oamenii nu găseau altă modalitate de a spune cât de mult le lipseau părinții. Tot ce pot face este să lase un mesaj cuiva ca mine care le va vedea părinții și asta le va oferi un fel de alinare. De aceea, de fiecare dată când livrez aceste mesaje, simt că ele au greutate și sens. Sunt mai mult decât simple lucruri, ele transmit emoții.

Un tânăr din provincia Shandong a trimis o mare cantitate de dezinfectant familiei lui din Wuhan; o fată din Beijing mi-a telefonat ca să îmi spună că nu-mi va fi ușor să găsesc adresa, de aceea nu a închis decât atunci când am ajuns la destinație; o fată din Hefei, din provincia Anhui, i-a cumpărat mamei ei un buchet de trandafiri roșii.

◆ Lucrătorii comunitari

31 ianuarie 2020: Zhang Jing, coordonator comunitar, ia temperatura unui locuitor al comunității Baodi din districtul Qiaokou. Coordonatorii se ocupă și de dezinfectarea zonelor publice.

(Sursă foto: paizhe.com)

31 ianuarie 2020: Taximetriștii care asigură servicii pentru bătrâni și persoane fără febră se ajută unul pe altul să îmbrace costumele de protecție în comunitatea Tongxing, districtul Jiang'an.

(Sursă foto: paizhe.com)

În vecinătatea Minyi din districtul Jiangnan, Tian Lin, secretarul filialei Partidului Comunist din comunitatea Duowen, completează un registru al locuitorilor în camera de serviciu, unde activitatea se desfășoară 24 din 24 de ore, iar mobilierul cuprinde un simplu birou și un pat sărăcăcios. În noaptea precedentă, un locuitor care avea febră a început să aibă dificultăți respiratorii și a fost dus în grabă la spital. Tian actualizează informația în registru.

Comunitatea Duowen cuprinde vechi zone rezidențiale, o populație înregistrată în sistemul guvernamental *hukou* de 4 007 persoane, o populație permanentă de aproximativ 5 000 de persoane și o populație numeroasă în tranzit. Însă există doar opt lucrători comunitari, ceea ce înseamnă că respectiva comunitate duce lipsă de personal. Cum pot aceștia să facă față activității de verificare?

Începând cu data de 28 ianuarie, lucrătorii au început să viziteze fiecare locuință, potrivit registrului, și să desfășoare verificări online prin grupurile WeChat și prin conținuturile publice WeChat. După apel, ei vizitează fiecare locuință. Managerii de rețea culeg informațiile – dacă locuitorii cu febră au fost consultați de un medic, la ce spital au fost și rezultatele testelor – și prezintă în timp util rapoarte către nivelul imediat superior. „Actualizăm registrul cu regularitate ca să furnizăm informații mai precise, astfel încât să înțelegem mai bine cum progresa situația în comunitate”, spune Tian.

El deschide registrul pentru a-i marca pe locuitori cu roșu, galben, albastru sau alb, în funcție de gradul de febră. Roșu reprezintă febra cea mai mare, în vreme ce alb înseamnă absența ei. În funcție de condiția fizică a locuitorilor, comunitatea ia diferite măsuri, de exemplu, nivelul de izolare al familiei, frecvența activităților de dezinfectare a coridoarelor și nivelul de depistare a condiției lor fizice.

În cadrul comunității există multe persoane în vârstă care nu înțeleg cum se cuvine ce înseamnă prevenirea bolilor. Pentru a informa publicul, Tian îi trimite pe lucrătorii comunitari pe străzi, aceștia folosindu-se de portavoce, difuzoare comunitare sau difuzorul mobil al pompierilor. Ca să rezolve situațiile grave, Tian și ceilalți lucrători comunitari fac schimburi cu rândul, asigurând permanența serviciilor.

Tian primește în fiecare zi peste o sută de apeluri prin care i se solicită ajutorul. Unii oameni îi cer să le cumpere măști de protecție, alții își exprimă îngrijorarea în legătură cu epidemia, iar alții îl sună pentru că sunt speriați și panicați.

O femeie de 60 de ani din cadrul comunității locuiește împreună cu fiul ei. Întrucât acesta a fost diagnosticat pozitiv cu infecția coronavirus, bătrâna a început să își exprime îndurerarea față de Tian, telefonându-i cu regularitate și vorbind cu el de fiecare dată cel puțin o jumătate de oră. „Indiferent ce solicită locuitorii, atâta vreme cât putem face ceva pentru ei, trebuie să le aducem alinare și căldură pacienților și familiilor acestora.”

Aceștia sunt păzitorii tăcuți ai marelui oraș. Și ca ei există mulți alți oameni obișnuți.

După introducerea la 26 ianuarie a restricțiilor de circulație a vehiculelor în Wuhan, o cafenea numită Wakanda a început să livreze zilnic gratuit 500 de căni cu cafea filialelor Guanggu și Huyuan anshan ale Spitalului Provincial Hubei. În cafenea lucrează șapte persoane, printre care câteva din Wuhan, câteva din alte orașe din China, precum și un barman din Iran.

(Sursă foto: contul de Weibo al china.cnr.cn)

Shang Liming, în vârstă de 42 de ani, surprins în activitate în data de 31 ianuarie, la terminalul de livrări Baofeng al firmei JD Logistics. Lucrează mai bine de 12 ore pe zi, cărând și transportând materiale medicale către spitale, dar și administrând terminalul.

(Sursă foto: paizhe.com)

În districtul Jian'an, Xiao Changwen, șofer de camion în vârstă de 40 de ani, se află la locul de muncă la 31 ianuarie 2020. În ajunul Sărbătorii Primăverii, imediat ce a aflat că era nevoie de voluntari, Xiao a organizat un grup de șoferi de camion în grupul lui de WeChat, pentru transportul de echipamente medicale către diferite spitale.

(Sursă foto: paizhe.com)

1 februarie 2020: Dimineața devreme, șoferul de autobuz Yuan Jianhe transportă o echipă medicală din Beijing către Campusul de Vest al Spitalului Unional din Wuhan. Face acest lucru de dimineața până noaptea târziu.

(Sursă foto: paizhe.com)

Orașul și oamenii săi așteaptă în tăcere o răsturnare a situației în ceea ce privește epidemia. Teama a persistat multă vreme. Cu toate acestea, păzitorii s-au strâns laolaltă pentru a aprinde luminile firave ale speranței, menținând vitalitatea orașului și ajutându-l să își revină.

4. Poveștile celor vindecați

În bătălia împotriva epidemiei, tratamentul potrivit, voința pacienților și îngrijirea de către familiile lor sunt arme vitale. Prin poveștile lor, cei vindecați își împărtășesc experiența trăită și le transmit optimism altor oameni.

◆ Cele 14 zile petrecute de mine într-o rezervă de carantină

(mărturisirea lui Zhu Hong, povestită de Xiaoguang)

În ultima lună, familia mea a pierdut câțiva oameni dragi.

La începutul lunii ianuarie, socrul meu, care avusese mereu o stare bună de sănătate, a murit din cauza infectării. Curând după înmormântarea lui, eu, soacra și cumnata mea ne-am dus la spital pentru a fi examinate. Începuserăm să tușim și, cum epidemia continua să capete proporții, am devenit tot mai neliniștite. La spital, tomografia computerizată și analizele de sânge au arătat că era posibil ca toate trei să fim infectate. După ce pierduserăm un membru al familiei, a trebuit să începem o nouă bătălie.

La 19 ianuarie, am fost internate la Spitalul Unional, iar la 22 ianuarie, ni s-au făcut testele privind acidul nucleic. Eu am fost diagnosticată ca fiind infectată, dar rezultatul

tomografiei era ceva mai bun decât precedentul. Doctorul a spus că asta dovedea că tratamentul era eficient. Rezultatul testului asupra soacrei mele a fost negativ, dar starea ei era mai proastă decât a mea și radiografiile pulmonare arătau o situație mai gravă decât înainte.

La 23 ianuarie ni s-a spus că vom fi transferate la Spitalul Jinyintan din Wuhan. M-am speriat, deoarece știam că acolo erau cele mai grave cazuri, pe care celelalte spitale nu le puteau trata. Așa că nu eram deloc optimistă. Soacra mea a fost dusă la Spitalul Crucii Roșii, deoarece infectarea ei încă nu era confirmată.

La Spitalul Jinyintan erau câte patru pacienți în fiecare salon. Doctorii ne-au cerut să purtăm mască de protecție 24 de ore din 24 și să nu părăsim rezerva. Ventilația din încăperea funcționa toată ziua. La 22 ianuarie, guvernul a anunțat că va suporta toate cheltuielile medicale ale pacienților. Și mâncarea ne-a fost asigurată, ceea ce a înlăturat o parte din grijele rudelor noastre; la fiecare masă aveam supă, trei sau patru feluri de mâncare și lapte.

Cât am stat în carantină, am tot analizat experiența prin care treceam pentru a mă îngriji mai bine pe viitor. De fiecare dată când aveam febră, transpiram foarte mult. Îmi schimbam îmbrăcămintea imediat ce se umezea, deoarece purtatul de haine umede îmi înrăutățea starea. De asemenea, am urmat sfatul doctorului de a bea cât mai multă apă, ca să transpir și să urinez des. Însă apa trebuia să fie caldă, nu rece. În cazul acestei boli, îți simți gura uscată, ai senzații de greață și vomă și nu prea ai poftă de mâncare. M-am silit să mănânc suficient de mult. Știam că virusul îmi afecta organismul. Dacă acesta nu era suficient de puternic pentru a lupta împotriva virusului, iar eu nu aveam suficientă voință, nici măcar cele mai bune medicamente nu aveau să-mi fie de folos. Dacă cedam, nimeni nu mă putea salva!

La 25 ianuarie, m-a vizitat soțul meu, care mi-a adus supă de pui. Mi-a spus că nu existau medicamente eficiente pentru a contracara boala și că imunitatea fiecărui pacient reprezintă calea spre vindecare. Primind încurajări de la soțul meu, am băut supa de pui până la ultima picătură.

Cât am stat în spital, cea mai mare grijă a mea a fost familia. Cei mici și cei bătrâni sunt vulnerabili. Mi-am făcut griji pentru starea lor de sănătate. Din fericire, în afară de mine, soacra și cumnata mea, rudele noastre s-au dovedit a fi neinfectate, lucru care mi-a adus o mare ușurare.

La spital, personalul medical a fost neobosit, deși era suprasolicitat. Cum pacienții aveau diverse nevoi, precum injecții și schimbarea perfuziilor, medicii și asistentele rareori aveau timp să facă o pauză.

Nu era o situație normală, în care membrii familiei să poată avea grijă de pacienți, ușurând astfel activitatea personalului medical. Acum, toată munca era făcută de cadrele medicale, inclusiv servirea hranei, aruncarea gunoaielor, igienizarea și îngrijirea pacienților, la care se adăugau o serie de alte sarcini care îi puneau în situații de risc. Dacă nu vezi asta cu ochii tăi, nu ai cum să știi prin ce dificultăți au trecut acești oameni. În acele

O asistentă verifică perfuzia unui pacient dintr-o rezervă.

momente cruciale, fiecare dintre ei era un luptător!

Asistentele sunt foarte tinere, multe dintre ele fiind puțin trecute de 20 de ani. Oare nu se temeau de epidemie? Sigur că da, însă ele au înfruntat riscurile pentru a ne îngriji. O asistentă scundă m-a impresionat: de fiecare dată când venea să ne administreze perfuziile, era foarte răbdătoare și liniștitoare, foarte preocupată de dispoziția noastră. Număra cu grijă sticlele cu apă ca să se asigure că nu le încurca între ele. De asemenea, vărsa apa răcită din sticle pentru a o înlocui cu apă caldă și curăța de fiecare dată gura sticlelor noastre de fiecare dată când ne aducea apă caldă. Toate aceste amănunte m-au mișcat. Și nici măcar nu știu cum arăta, deoarece purta costum de protecție.

La 29 ianuarie, o bătrână de 80 de ani a fost externată din Spitalul Jinyintan. Știrea a fost cu adevărat emoționantă! Toată lumea s-a simțit încurajată. Am început să fac câteva filmulețe, înregistrând fiecare masă pe care o luam și fiecare medicament care mi se administra, și le-am postat online. Speram să îi ajut pe ceilalți cu sfaturi despre lucruri la care trebuia să fim atenți.

La 1 februarie, mi s-a spus că rezultatele celor două teste privind acidul nucleic ieșiseră negative, astfel că puteam fi externată! Doctorul mi-a prescris medicamente împotriva tusei și mi-a spus să merg acasă și să contactez comitetul comunității mele. Dacă simptomele reapăreau, acesta avea să mă ajute să primesc tratamentul adecvat.

Pe măsură ce numărul de persoane infectate continua să crească, problema insuficienței paturilor din spitale devenea tot mai acută. M-am gândit că trebuia să fiu externată din spital cât mai curând pentru a face loc unei persoane care avea nevoie de acel pat.

Privind retrospectiv, acum cred că, dacă am fi acordat mai multă atenție acestei boli de la început, ea ar fi putut fi evitată. Întrucât mai suferisem de răceli și febră până atunci, întotdeauna am purtat mască de protecție când am mers la spital ca să îi duc mâncare socrului meu. Ulterior, fiica mea și părinții mei au luat contact cu mine, dar niciunul nu a fost infectat. Acest lucru demonstrează că boala poate fi prevenită.

În plus, panica de început a zădărnicit alocarea rațională a resurselor medicale, ceea ce a făcut ca multe persoane să nu beneficieze de un tratament timpuriu și eficient. Când nu dețin cunoștințe suficiente despre virus, oamenii intră în panică, iar asta ne face să comitem greșeli și mai mari. Sper din toată inima să nu intrăm toți în panică. Trebuie să credem în noi înșine. Nu avem altă șansă decât să luptăm împotriva bolii.

◆ Povestea autovindecării unei asistente

„Am fost diagnosticată în ajunul Anului Nou Chinezesc și am fost externată de Sărbătoarea Primăverii. Cred cu adevărat că iarna se va sfârși, iar primăvara va sosi”, afirmă Jia Na, care poartă o mască groasă în plin soare.

În seara zilei de 4 februarie, Jia Na, o asistentă în vârstă de 24 de ani de la Serviciul de Urgențe al Spitalului Universitar Renmin din Wuhan, a relatat pe propriul blog de pe Weibo¹ toată povestea celor 11 zile de la diagnosticarea ei, izolarea la domiciliu, până la însănătoșirea cu ajutorul medicamentelor și al propriei imunități. Peste noapte, relatarea despre „autovindecare” a atras 1,79 milioane de vizitatori și a avut peste 250 000 de like-uri.

Povestea lui Jia Na a adus speranță în rândul oamenilor îngrijorați, iar pe blogul ei au apărut numeroase comentarii. „Am trimis capturi de pe blogul tău colegilor și prietenilor care erau bolnavi și toți au căpătat din nou speranță”, a comentat un internaut.

O infecție neașteptată

La 23 ianuarie, întrucât una dintre colegile ei fusese diagnosticată pozitiv cu COVID-19, pentru siguranța celorlalți, Jia Na a hotărât să se supună unui control tomografic. La acea dată, ea nu avea niciun alt simptom în afara unei mici dureri în gât.

„M-am dus să fac un control tomografic computerizat pentru a elimina posibilitatea unei infecții cu COVID-19, pentru a mă liniști pe mine și pe cei din secția mea și pentru a mă putea întoarce la muncă.” A rămas surprinsă când rezultatul tomografiei a arătat că prezenta simptome de pneumonie virală. În dimineața zilei de 24 ianuarie, rezultatul acidului nucleic a fost pozitiv. Infectarea ei era confirmată.

„Am rămas trează toată noaptea și m-am gândit la infecție. Nu voiam să mor. Eram atât de speriată!”

La camera de gardă, Jia se ocupă de pacienții din camera de observație. Își aduce aminte că mulți pacienți care prezentau febră erau suspecți de infectare cu COVID-19, așa că era foarte probabil să fi fost și ea infectată când i-a administrat o injecție unui pacient.

„Am purtat tot timpul mască și costum de protecție, riscurile ar fi trebuit să fie reduse. Am avut ghinion și tot ce puteam face era să înfrunt realitatea cu tot curajul.”

În dimineața zilei de 24 ianuarie, foarte devreme, în ajunul Anului Nou Chinezesc, Jia Na i-a dus rezultatele testelor ei doctorului. Concluzia a fost că leziunile ei erau relativ minore, iar simptomele clinice nu erau evidente. Având în vedere situația din spital și pentru a se evita infectarea altor persoane, medicul a sfătuit-o să meargă acasă, să

---

¹ Site chinezesc de micro-bloguri, lansat în 2019, devenind una dintre platformele de socializare media cu peste 445 milioane de utilizatori (n. tr.).

rămână în izolare și să ia niște medicamente. Înainte ca ea să plece, doctorul i-a reamintit: „Mergi acasă și fă ce ți s-a spus – să mănânci bine, să dormi bine și să fii optimistă!”

În acea seară, Jia Na și-a deschis telefonul și a găsit un filmuleț pe care îl făcuse în vremuri mai fericite; l-a postat de îndată pe WeChat Moments, însoțindu-l cu mesajul: „Astăzi este ajunul Anului Nou Chinezesc și vă doresc tuturor un nou an fericit.”

În acel vechi filmuleț, ea zâmbește și se strâmbă spre cameră, la fel de vioaie ca orice persoană tânără. „De fapt, am plănit totul cu mare grijă, astfel încât părinții mei să nu creadă că eram infectată.” După ce s-a însănătoșit, Jia le-a spus adevărul.

O bătălie de una singură

După ce a absolvit Universitatea Zhengzhou și a obținut titlul de asistentă medicală, Jia Na a fost angajată la Spitalul Renmin al Universității Wuhan în 2019. A închiriat cu o altă persoană un apartament aproape de spital, însă aceasta a plecat din Wuhan înainte de Sărbătoarea Primăverii.

„Nu am părăsit locuința. Ca să nu transmit virusul și altor persoane, am întrerupt căile de transmitere. A urmat lupta împotriva virusului?”, a scris Jia pe Weibo.

Sistemul ei imunitar se împotriva virusului. În perioada de carantină, Jia a mâncat cu regularitate – supă de pui, supă de coaste de porc, terci de ovăz etc. – și s-a odihnit la intervale regulate. Dimineața, a băut lapte fierbinte și a mâncat ouă ca să își sporească aportul nutrițional. A înțeles că cea mai puternică armă din acea bătălie era sistemul ei imunitar.

Colegii i-au cumpărat zilnic legume și carne și i le-au lăsat la ușă, așa că nu a dus deloc lipsă de proteine și de legume proaspete.

De asemenea, a început să își curețe și dezinfecteze apartamentul cu mare atenție. Pe Weibo, scria: „Șterg în fiecare zi masa și podeaua cu dezinfectant diluat și stropesc așternuturile și hainele cu o soluție alcoolică de 75%. Deschid fereastra de cel puțin două ori pe zi, cel puțin jumătate de oră. De asemenea, am grijă să îmi fie cald. Dacă vremea este bună, mă răsfaț la soare. Seara, fac o baie fierbinte ca să ucid virusul. Mă spăl des pe mâini, folosind dezinfectant de mâini. Cunoașteți cele șapte etape de spălare a mâinilor?”

Respectând recomandările medicului, a început să ia pe cale orală medicamentele prescrise. Unele îi creau stări de rău, așa că bea apă și apoi se odihnea. Cele mai multe reacții adverse dispăreau treptat după o oră.

Ca și alți pacienți care fuseseră infectați cu virusul, Jia Na a trăit stări de spaimă, tristețe și disperare în fața perspectivelor necunoscute. În ajunul Anului Nou Chinezesc,

tatăl ei i-a trimis un videoclip în care se spunea: „Rămâi puternic, Wuhan!” El i-a reamintit de măsurile de prevenție. La acea dată, părinții ei nu știau că ea era infectată.

Ca să ascundă adevărul, în ziua de Anul Nou, le-a telefonat pe rând rudelor mai în vârstă și le-a transmis urări. În același timp, simptomele progresau. Era slăbită și avea dureri, vărsa și își simțea gura uscată.

Ori de câte ori deschidea fereastra, tușea violent. Din fericire, nu a avut febră.

„În fața familiei mele mă prefăceam că sunt calmă.”

O așteptare în neliniște

Probabil că datorită personalității ei optimiste Jia Na a început treptat să își controleze atitudinea. Însă nu este așa de ușor să-ți păstrezi optimismul în asemenea circumstanțe.

După câteva zile a început să își recapete curajul. „Teama îmi poate exacerba neliniștea, iar tristețea nu ajută la nimic. Nu putem schimba ceea ce s-a întâmplat; putem doar să rezistăm. Deși multe lucruri sunt imprezvizibile, rezultatul final nu are cum să fie rău. O atitudine rațională este mai importantă decât îngrijorarea.”

În dimineața de 28 ianuarie, Jia Na s-a îmbrăcat bine și a mers pe jos până la spital pentru controale și analize. Acolo erau mulți oameni, ca atare a trebuit să aștepte ore în șir.

„Lumea și-ar putea imagina că personalul medical beneficiază de tratament preferențial când este infectat, dar nu este adevărat. În prezent, personalul medical din Wuhan primește același tratament ca oamenii obișnuiți. De aceea, am stat la rând alături de ceilalți pacienți, fără ca cineva să știe cine eram.”

O parte dintre aceștia veniseră foarte devreme, la trei dimineața. Unii erau grav bolnavi, iar alții erau impacientați și se certau. Jia Na a stat la coadă, simțindu-se tristă pentru o vreme.

„Fiind eu însămi bolnavă, nu îi puteam face pe pacienți să se simtă mai bine, eram neajutorată. Mai târziu, am rămas singură pe scaunul de spital și am plâns îndelung.”

Rezultatul tomografiei computerizate a fost foarte încurajator – simptomele de pneumonie dispăruseră. Deși rezultatul testului de acid nucleic era încă pozitiv, era suficient de încrezătoare ca să se consoleze: infecția era ținută sub control, iar celelalte aspecte aveau să dispară cu timpul. Până și în cazul unei răceli perioada de însănătoșire durează 7 zile, fără a vorbi de pneumonie.

S-a culcat devreme, s-a hrănit bine, iar apoi a încercat să citească și să se pregătească pentru examene. A citit pe Weibo rugămintele unor persoane care cereau ajutor și le-a răspuns la întrebări cât de bine a putut.

În ziua de 4 februarie s-a dus la spital pentru alt test de acid nucleic și rezultatul a fost negativ!

În bătălia ei împotriva COVID-19, Jia Na se apropia tot mai mult de momentul victoriei. În acea seară și-a rezumat experiența pe Weibo:

„Când te suspectezi că ești purtător al virusului și încă nu ai fost diagnosticat, trebuie să acorzi atenție carantinei, astfel încât să îi protejezi pe ceilalți și pe tine. Trebuie să observi modificările din propriul organism, să te gândești la cauze și să iei măsurile corespunzătoare. Când ai probleme gastrice, s-ar putea să fi contractat o răceală și atunci trebuie să bei apă fierbinte. Când ai dureri de cap și te simți slăbit, nu te speria, probabil că ai folosit prea mult telefonul mobil. Coronavirusul nu este chiar atât de îngrozitor pentru cei mai mulți oameni sănătoși, care nu au alte afecțiuni. Chiar dacă au ghinionul să devină infectați, se pot baza pe sistemul imunitar. Ei și-ar putea reveni în câteva zile. Dar nu trebuie să transmitem altora acest virus. Trebuie să ne impunem o carantină pe care să o monitorizăm singuri.”

Un exemplu de ajutor reciproc

În zilele următoare, Jia Na a simțit că nu se mai teme de frig și adesea urmărea peisajul de la fereastră. Locul în care locuiește este o zonă frumoasă din Wuhan. Iarna, cerul este de obicei albastru, iar copacii sunt încă verzi. Șoseaua care trece prin fața ferestrei ei duce drept spre podul peste fluviul Yangtze, iar în depărtare se vede Turnul Cocorul Galben.

După postarea ei pe Weibo, mulți internauți și-au oferit ajutorul, iar mesajele de binecuvântare i-au inundat blogul. Odată eliberată, ea a răspuns pe rând tuturor întrebărilor lor și s-a folosit de experiența prin care a trecut pentru a-i ajuta să își alunge îngrijorările. I-a sfătuit pe unii pacienți să apeleze neîntârziat la tratament medical. Au început însă să apară și îndoieli.

„Starea fizică diferă de la o persoană la alta. Experiența mea poate fi folosită doar ca un punct de referință, nu există vreo garanție că imitarea comportamentului meu va avea rezultate. Ceea ce scriu pe blog are rolul de a-i încuraja pe alții.”

În interviul ei, Jia Na a accentuat că prevenirea și tratamentul specializat sunt căile cele mai importante modalități de a lupta împotriva COVID-19. Dar o atitudine rațională și pozitivă poate ajuta la fel de mult.

Qiu Haibo, membru al grupului de experți din cadrul Comisiei Naționale pentru Sănătate, prodecan al Spitalului Zhongda afiliat Universității de Sud-Est și renumit

specialist în medicină, a explicat în cadrul unei conferințe de presă organizate la 3 februarie de Guvernul Poporului din provincia Hubei că persoanele infectate prezintă reacții diferite. Unele, care au un sistem imunitar robust, pot elimina singure virusul, iar altele nu prezintă simptome, deși virusul se poate reproduce în tractul lor respirator superior. Pacienții cu o infectare ușoară cu COVID-19 au simptome precum oboseală, febră ușoară, febră și tuse uscată. La puțini pacienți boala va atinge un stadiu grav sau critic.

La 7 februarie, domnul Wang, în vârstă de 91 de ani, care a contractat COVID-19, a fost externat din Al Treilea Spital al Poporului din Yichang, provincia Hubei. Până la data de 7 februarie, ora 10.00 p.m., în întreaga națiune s-au vindecat circa 1 753 de persoane infectate.

Jia Na spune că este norocoasă că se numără printre acestea.

„Fiecare își face datoria pentru a câștiga această bătălie. Nu trebuie să răspândim zvonuri sau să le dăm crezare. Trebuie să ne protejăm pentru a nu ne infecta”, a scris ea pe Weibo.

În cele 11 zile cât a stat în carantină, Jia Na a primit zilnic numeroase mesaje de la șefi, colegi și colege, ceea ce a făcut-o să simtă că nu lupta singură.

Și nici Wuhan nu este singur.

Uniți, chinezii fac eforturi de a lupta împotriva epidemiei.

Jia Na urmează să facă alte câteva teste de acid nucleic în următoarele zile. Dacă rezultatele vor fi negative, va reveni la slujbă cât de curând posibil și se va alătura bătăliei.

Nicio iarnă nu ține o veșnicie și nicio primăvară nu rămâne etern departe de noi. „La acea dată, Wuhan va fi din nou ca înainte, iar chinezii vor fi și mai uniți”, a scris ea la sfârșitul postării pe blogul ei de pe Weibo.

◆ Iubirea și speranța înfruntă totul

În Wuhan au fost înființate unități medicale temporare pentru internarea cazurilor ușoare de infectare cu COVID-19. Acolo, pacienții își spun unul altuia „prietene”. Academicianul Wang Chen, expert în boli respiratorii și boli critice, a declarat: „Deși suntem cu toții victime ale virusului, iubirea și speranța în viață nu ne-au părăsit.”

Când se îmbolnăvesc, oamenii pot fi emoționați de gesturi mărunte. O pacientă cunoscută ca doamna Zhang a fost impresionată de un director pe numele de familie Wang, de la Spitalul pentru Femei și Copii din provincia Hubei. De fiecare dată când

vizita rezerva ei, o făcea să râdă. Iar personalul medical de la Spitalul Shandong Qilu întocmise un manual în dialectul Wuhan pentru a reduce barierele de comunicare.

După declanșarea epidemiei, tehnologia modernă de comunicare le-a permis oamenilor să obțină informații la zi despre situație, însă unora dintre ei le-a și provocat anxietate și panică. Ca urmare, în spitalele temporare au fost introduse și măsuri de psihoterapie. De exemplu, s-a inițiat un mecanism de consiliere psihologică prin participarea unor profesioniști, pacienții au fost încurajați să se ajute unii pe alții, să citească cărți și să își caute pacea interioară și li s-au distribuit materiale cu informații medicale elementare.

Asistentele le arată pacienților mișcări de dans și exerciții fizice ușoare, pentru a-i ajuta să se destindă. (Foto: Xiong Qi)

Îndrumați de personalul medical, unii pacienți din spitalele temporare au început să danseze: „Doar rezistând putem spera. Trebuie să respectăm instrucțiunile date de personalul medical, să ne relaxăm mintea și să facem mișcare pentru a obține rezultate medicale mai bune.”

„Acum citesc cărți în fiecare zi, înregistrez filmulețe pe care le postez online și le arăt tuturor viața celor de aici. Deși condițiile sunt dificile, înțelegerea mai mare pe care o primim ne face să ne simțim mai recunoscători”, a declarat un pacient.

Optimismul devine o parte a „noii formule” în lupta împotriva virusului.

O pacientă se joacă în patul ei cu un cub Rubik. (Foto: Xiong Qi)

(Foto: Ke Hao)

În seara de 5 februarie, în centrul temporar de tratament deschis recent la Complexul Internațional Expozițional și de Conferințe Wuhan, un pacient la pat citea, iar o asistentă în trecere i-a făcut un semn de încurajare. Pacientul citea *The Origins of Political Order: from Prehuman Times to the French Revolution* de Francis Fukuyama. Autorul cărții a distribuit știrea după ce a văzut-o online.

Indiferent ce faci, fie că citești, dansezi sau practici tai chi, atâta vreme cât rămâi ferm și încrezător, nu există vreun virus care să nu poată fi învins și nicio dificultate care să nu fie depășită.

Oamenii din Wuhan, Hubei și din întreaga Chină așteaptă cu nerăbdare și optimism să revină la o viață normală.